

Na samotnem otoku

Tomaž se je neverjetno čudil temu odkritju. Odtiral je še nekaj desk iz tal in dognal, da je pod njim drobnega prahu dober stot.

»Vsa leta sem hodil po teh deskah, pa se mi še sanjalo ni, da je pod njimi zlato!« je presenečeno vzkliknil.

Vidiš, zdaj si pa opice kaznoval, ker

kor jo ljudje cenijo. Toda meni se zdi, da zlata ne bi bila dobila, če ne bi Bog hotel, da nama bo nekega dne koristilo.«

»Sele zdaj razumem poslednje besede rajnega da Game, ki jih je zapustil na pergamentu,« je rekel Tomaž, »za to delo bo obilno poplačan.« Poplačana sva

so ti odkrile tako dragocen zaklad,« se je njegova žena nasmehnila.

»Res je,« je odvrnil. »Odpuščanja jih moram prositi.«

Šel je ven in dal opicam koruze, ko-hkor so jo moge pojesti.

Medtem pa je Gerda zbrala zlati prah. Iz jadrovine je sešila več vrečic in ga odnesla v kot shrambe.

»Draga žena,« ji je rekel Tomaž, preden sta šla k počitku, »če bi bila zdajle v Evropi, bi bila neizmerno bogata. Tu pa nama koristi zlati pesek manj kakor navaden pesek za posipanje tal. Zato ga sadja in žita se mi zdi dosti več vredna!«

»Da,« je rekla Gerda, »tako je na sve-tu. Vsaka stvar je toliko vredna, kolj-

bila s zlatim prahom, ki so ga Portu-galci rešili pri brodolomu.«

Deseto poglavje.

Ko je minilo po tem dogodku leto dni, je podarila Gerda svojemu možu ljubko hčer. Krstila sta jo za Marto.

Tomaž jo je hotel ves dan nositi na rokah.

Nekoč pa se je zgodilo, da je zapazil v bližini ptička, ki bi ga bil rad ujel, da bi mu pristrigel peruti in ga dal med druge udomačene ptiče, ki jih je imel na vrtu. Nekateri izmed njih so že va-lili.

Tomaž je položil otroka na tla in se splazil za ptičko. Medtem pa je ena iz-med velikih, divjih opic pograbila joka-

jočega otroka in splezala z njim na visoko drevo.

Tomaž je hitro izpustil ptička. Prihitej je prav takrat, ko je pribežala tudi Gerda iz hiše in zakričala:

»Pomagaj nebo!«

Kako sta se prestrašila, ko sta videla nesrečo. Dolgo sta ostala kakor okamenela.

Naposled se je Tomaž vendarle zavedel. Zbežal je na dvorišče, pograbil košaro s koruzo, jo stresel na tla in se skril z Gerdo za najbližjim drevesom.

Res se jima je načrt posrečil: opica je prišla z drevesa in planila po koruzi; toda Marte ni izpustila.

Kadar je hotel Tomaž skočiti za opico, da bi ji iztrgal otroka, je podivjana žival odskočila kakor blisk na najbližje drevo in se skrila med veje.

Ko se je zaradi Gerdinega obupnega kričanja Tomaž tretjič umaknil nazaj v svoje skrivališče, je nenadoma priskočila Raca. Trenutek nato se je vrgla presenečenemu roparju za vrat in mu z enim samim stiskom svojih mogočnih čeljusti zlomila tilnik.

Otrok je zdrknil iz nemočnih rok na smrt ranjene opice.

Medtem ko je še zmeraj divje otepala okoli sebe in si zasadila mogočne zobe v lastno telo, je odnesel Tomaž svojega otroka na varno.

Race sta se od tistih dob Tomaž in Gerda oklenila z veliko ljubeznijo. Zahvalila se jima je za dobro ravnanje s še večjo zvestobo in vdanostjo.

Enajsto poglavje.

Ko je stal Tomaž nekega dne na svojem okopu, je premišljeval, koliko dela so morali Portugalci z njim imeti. Boljšega in varnejšega si sploh ni mogel misliti. Tedaj se je spomnil, da bi ga morda lahko še izpopolnil s tem, da bi prenesel še vse štiri topove nanj, ki jih je odkril v skladišču.

Takoj je šel na delo. Na štirih vogalih nasipa je napravil štiri strelne line. Privlekel je tja topove in postavil poleg vsakega majhno kolibo, kamor je spravil krogle in smodnik.

To je storil zato, ker se je bal, da ga ne bi kdaj napadli morski razbojniki, pred vsem kitajski, ki so v tem delu morja zelo pogosti gosti.

Sklenil je tudi, da bo vsak večer zakuril na obali veliko grmado, ki se bo videla daleč po morju. Pri tem je hotel uporabiti opice, da mu bodo znašale drva.

Nekega jutra, ko je divjal nad otokom silen vihar, je začul, kako se je po-

mešalo z besnenjem nevihte topovsko streljanje.

Tomažu je zaigralo srce. Hitro se je oblekel in pohitel na obalo. Tedaj je zagledal v daljavi neko ladjo, ki se je med streljanjem bližala otoku z veliko naglico. Na eni strani se je nagibala. To je pomenilo, da jo je moral vihar poškodovati. S streljanjem je samo klicala na pomoč.

Tomaž se je bal, da ne bi bil na tej ladji Španci, ki jim ni dosti zaupati. Saj je bilo znano, da so pogosto napadli in pobili tiste, ki so jih ob brodolomu rešili in jim pomagali, če so videli, da so pomočniki slabejši od njih.

Tomaž je bil zato zelo oprezen. Vrnil se je k utrdbi in ustrelil zapored z vsemi štirimi topovi. Tako je hotel zbuditi pri ljudeh, ki so bili v nevarnosti, domnevo, da je na otoku večja naselbina.

Potem je iznova napolnil topove in pokazali Gerdi, kako jih je treba sprožiti. Naročil ji je, naj ustrelj vsake četrte ure enkrat.

Nato je pohitel nazaj k obali in prišel tja prav tedaj, ko je ladijska posadka spuščala čoln v vodo, ker se je vihar že docela pomiril.

Takoj se jim je Tomaž odpeljal s svojim čolniškom naproti. Ukazal jim je, naj počakajo, dokler ne bo poveljnik otoka dovolil, da se izkrcajo. Če se temu ukazu ne bodo pokorili, jim je rekel, da bodo začeli vojaki ladjo obstreljevati in jo potopili.

Prav tedaj se je začel od utrdbe topovski strel. Mornarji v čolnu so postali takoj ponižani. Dejali so, da nimajo nobenih slabih namenov in da iščejo samo dober prostor za usidranje ladje, ker jo morajo popraviti, preden bo mogla spet nadaljevati pot. »Kapitan pa je bolan,« so mu dejali. »Na palubi leži in ne more priti osebno prosit otoškega poglavarja, da bi mu dovolil pristanek.«

Tomaž jim je obljubil, da jim pokaže dober prostor za usidranje, takoj — ko bo dal otoški poglavar znak, da se smejo izkrcati. To se bo zgodilo z drugim strelom.

Kmalu nato je Gerda drugič ustrelila in Tomaž jih je odvedel v prijazen zaliv blizu skale.

Potem je odveslal s svojim čolniškom nazaj k obrežju in tam počakal kapitana novega odposlanca, ki je kmalu prišel.

Zahvalil se mu je za dovoljenje in ga prosil, naj da posadki sveže vode in živil, seveda proti plačilu.

(Konec prihodnjšč.)

Mesečina bela

Mesečina bela
se po polju je razlila
svoje bele roke
proti zvezdicam je vila.

In prižela k sebi
svetlih zvezd je smeh srebrni
in otožnim brezam v lase
ga je tkala v noči črni.

Sanjale so breze
sladko v mesečini beli,
lepše ko dragulji
so jim laski zablesteli.

Mali princ

Zgodba o malem princu ni pravljica, ampak resnična življenjska zgodba princa, ki je bil kot otrok in mladenič zelo nesrečen, mnogo bolj kakor marsikateri otrok revnih in preprosuh staršev.

Njegovo rojstvo je naznanil sto in en strel. Ljudstvo je bilo pijano veselja. Cesar-oče je bil tako srečen, ko so mu povedali, da je dobil sina, da je tekal iz dvorane v dvorane ter objel prvih pet ali šest oseb, ki so mu prišle na pot.

»Sina imam, sina imam,« je ponavljal kar naprej.

Glavno mesto države je cesarici darovalo prekrasno, umetniško izdelano zibelko za novorojenega princa.

Otrok je bil krščen z velikimi slovesnostmi in ves narod je imenoval otroka le »mali princ«.

Ko je bil princ šele tri leta star, je moral cesar, njegov oče v vojno.

Po dobljeni zmagi je brzojavil cesarici: »Po veliki bitki — velika zmaga« — V prestolnici so pripravili slovesno zahvalnico in k njej se je peljala tudi cesarica z malim princem. Njeno kočijo je narod obsul s cvetjem. Mali princ, ki

je bil ves rdeč od veselja, je ploskal in vriskal. Matj mu je rekla, naj se v cerkvi lepo vede in naj bo tih in miren; princ pa je odgovoril:

»Bom, mama, vedel se bom kakor mož.«

In res se princ pri vsem dolgem obredu ni niti ganil, a ko sta se peljala s cesarico nazaj v dvor, je dejal:

»Mama, jaz bi šel rad še h kakšni zahvalnici!«

Toda ta zahvalnica je bila njegova prva in zadnja.

Kakor se pri vseh princih začenja pouk prav zgoda, tako je tudi mali princ že s četrtem letom dobil več učiteljev in vzgojiteljev.

Cesar je bil do malega princa silno nežen, klical ga je le »moj mali«, cesarica pa je bila z otrokom bolj stroga; hotela je da bi princa vzgajali za junaka, za nekaj višjega, zato ga je večkrat grajala in opominjala kaj se princu spodobi in kaj ne! Nekega večera — princ ni bil tedaj niti štiri leta star — ga je cesarica dobila z enim njegovih vzgojiteljev. Učitelj — zvezdoslovec je s princem nekaj šepetal. Cesari-

ca je vprašala, o čem se pogovarjata in vzgojitelj je odgovoril ponižno:

»Njegova visokost mi stavi o zvezdoslovju prav zanimiva vprašanja.«

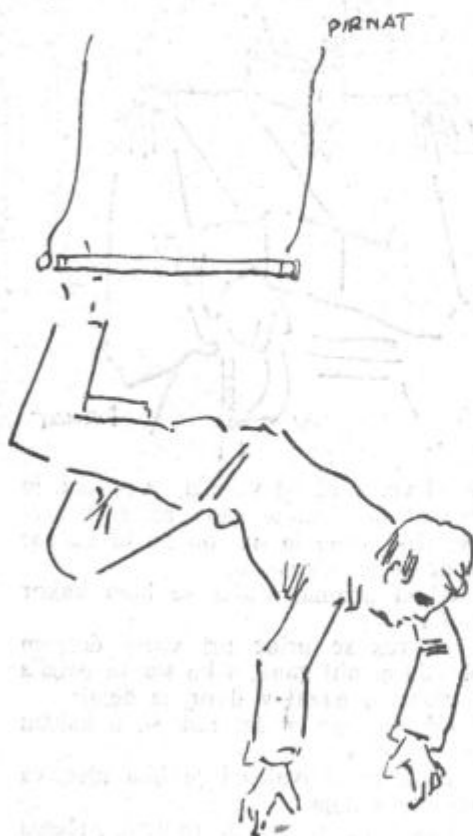
Cesarica mati pa pravi na to nejevoljno:

»Nikar se otroku ne laskajte, saj itak sliši le redkokedaj resnico.«

Prijela je sinčka za roko in mu dejala:

»Tvoje zvezdoslovje je zdaj to, da je ura, ko moraš v posteljo!«

Šele štiriletnega princa so oblekli v uniformo gardnega oficirja, ogledoval se je in zelo postavljaj, srečna mati ga je pa občudovala.

Nekega dne se je cesarica mati pripeljala v park pred dvor, ko je baš princ telovadil na trapezu. Zaklical je mami, naj gleda, kako zna. In cesarica je s ponosom gledala akrobatske vaje svojega sinčka. Ko pa je princ visel z glavo navzdol, sta mu spodrsnili nogi in mali telovadec je obležal nezavesten na tleh. Dolgo je bil bolan, prestati je moral hudo operacijo in je po njej le stežka okreval.

Ker ni dolgo ozdravel, so se razširjale govorice, da princ sploh ne bo nikoli več zdrav in cesarjevi nasprotniki

so trdili, da princ tudi nikdar ne bo vladal.

Ko je po dolgem času cesarjevič vendar le docela ozdravel, ga je cesarica mati sinja povsod v ospredje. Med narodom je pa cesarska hiša imela vedno več nasprotnikov, ki so se iz malega princa in cesarice matere že kar norčevali.

Ko so ob koncu šolskega leta na neki šoli razdajali darila najprirednejšim učencem, je cesarica zahtevala, naj bi obdarovanci sprejeli darila iz prinčeve roke. Ko predstojnik pokliče ime sina nekega generala, ki je bil najboljši učenec, se ta vzravna v klopi, prekriža roke na prsih, a se ne gane, da bi šel po namenjeno mu darilo, ki je že držal princ zanj pripravljeno. Princ čaka, učenec se ne gane. Tedaj so se iz množice slišali klici odobravanja. Na vse to je mladi princ ostal miren in ni niti najmanj pokazal, da bi bil kaj zapazil.

Ko se je pa s svojim generalom peljal domov, je bridko zajokal in močno ihtel prav do dvora.

Komaj je bil princ star štirinajst let, je bila cesarju, njegovemu očetu, spet napovedana vojna. Princ je bil silno vesel, da je smel z očetom in z generali na fronto. Ko so že bili v vlakcu in sta se cesar in cesarjevič že poslovila od cesarice, je cesarica prosila sina, naj izstopi še enkrat. Krepko ga je objela in težko se je ločila.

Niso se še dolgo vojevali, ko je cesar sporočil cesarici: »Najin sin je hraber in neustrašen. Včeraj je pobral kroglo, ki je padla prav pred njegove noge.«

Cesarica je to vest sporočila prvemu ministru, a ta jo je sporočil naprej, da je prišla v liste in med narod.

Toda jo! Ljudstvo je sprejelo poročilo o krogli s smehom in z roganjem, malemu princu so pa vzdeli ime »otrok s kroglo«.

Lahko si mislimo, kako je bila cesarica-mati žalostna in užaljena, ko je to izvedela! Zdaj je pa prišla nesreča nad nesrečo za malega princa. Njegov oče, ki je izgubil vojno, je bil ujet, v cesarstvu je nastala revolucija in cesarica-mati je morala tihoma in na skrivaj zbežati na Angleško, kjer se ji je pridružil tudi sin — mali princ. Po premirju je došel k njima še oče — bivši cesar, ki je umrl že po petih letih izgnanstva.

Na Angleškem se je princ nadalje učil in se izboljšal.

Bil je star 23 let, a njegova želja, da bi se izkazal junaka, mu ni dala miru.

Dasi mu je mati, bivša cesarica odsve-tovala in ga prosila, da naj ne gre, od-šel je vendarle kot 23letni mladenič v Afriko, kjer so se Zulú — ondotni pre-bivalci — dvignili in uprli. »Princ se

je boril kakor lev,« so dejali Zulú po princu smrti. Padel je in obležal vznak. Ležal je tako ves dan in vso noč. Eno oko mu je bilo zbito, z dru-gim, ki je bilo široko odprto, je gledal v nebo.

»Mali princ« je bil sin Napoleona III. zadnjega francoskega cesarja.

Kristijan Andersen:

Zadnji biser

Bogata hiša je bila, srečna hiša. Vse v njej je bilo zadovoljno. Gospodar in sluga, še celo prijatelji so bili veseli in srečni. Pa zakaj bi tudi ne bili! Saj se je rodil dedič, sin se je rodil; in materi in otroku je šlo dobro.

Svetiljka v udobni spalnici je bila na pol zagrnjena, težki svileni zastori so vi-seli tesno, tesno speti ob oknu, da se ni noben žarek ukradel skozi nje. Preproge so bile debele in mehke kakor mah. Va-bil je, vabil sladki sen k počitku in bol-niča se mu ni ustavljala; zaspala je in prav je imela, saj je šlo vse dobro. Do-mači duh — varuh je stal pri vzglavju; in nad otrokom se je vzpenjala mreža samih bleščečih se zvezdic in vsaka iz-med njih je bila biser sreče. Življenja dobre vile so vse prinesle novorojencu svoja darila; tu se je bliščalo zdravje, bogastvo, sreča, ljubezen, sploh vse, kar si more želeli smrtni človek.

»Vsega so prinesle otroku!« je dejal duh.

»O, ne!« je zašepetal glas tik zraven. Bil je glas dobrega angela otrokovega. »Le ena vila še ni prinesla svojega da-rila, a prinese ga nekoč, in čeprav čez dolgo, dolgo let. Zadnjega bisera še ni!«

»Ga ni! Tu ne sme ničesar manjkati; in če je res tako kakor praviš, daj po-iščiva jo, mogočno vilo, pojdiva k njej!«

»Zakaj bi? Sama pride nekoč! In njen biser bo povezal vse druge v venec neiz-merne krasote.«

»Kje prebiva? Kje je njen dom? Po-vej mi, da pojdem tja in prinesem bi-ser!«

»Če že hočeš,« je dejal otrokov dobri angel, »te popeljem k njej, pa naj bo koder hoče! Saj nikoli ne počiva in zdaj stopi v cesarsko palačo, zdaj v beraško bajto in ni ga človeka, ki ga ne bi obi-skala. Vsakemu prinese svoje darilo, pa naj bo ves svet ali pa le igrača. Tudi tega otroka obišče, ko pride njegov čas. — Pojdiva iskat še zadnjega bisera.«

Prijela sta se za roke in zaplavala v hišo, kjer se je mudila vila.

Bilo je visoko poslopje s temnimi hod-niki, praznimi sobami in vsa tiha; vr-sta oken je bila odprtih, da so v prepihu frfotale dolge zavese.

Sredi sobe je stala odprta krsta in v njej je ležalo telo žene v cvetu let; z najlepšimi, komaj utrganimi rožami je bila vsa pokrita, da so se videle samo sklenjene roke in plemeniti obraz. In čez obraz se je razlila svetla resnoba božje milosti.

Zraven krste so stali mož in otroci; cela kopica jih je bilo in najmanjšega je oče pozibaval na rokah. Poslednjič so se poslavljali od matere. Mož ji je še zadnjič poljubil roko, roko, ki je bila tako skrbna in nežna, zdaj pa kakor uvel list. Bridke težke solze so polzele po licih in padale na tla, a nihče ni iz-pregovoril. Globoka tišina je skrivala morje bolečin v sebi. Molče, pridrušeno in teč so šli od krste.

Plamen v svetilki je podrhteval v ptišu. Nihče ni pristrigel dolgega rdečega ogorka. Tuji ljudje so vstopili, položili so pokrov čez bele roke, čez beli obraz; zabili so žeblje in glasno so odmevali udarci kladih po praznih sobanah in mrtvih hodnikih. Trgali so, neusmiljeno trgali krvaveča srca.

»Kam me vodiš, angel?« je vprašal duh; »saj tu ni vile, ki bi imela biser lepši od vseh!«

»Tukaj prebiva, tukaj to sveto uro,« je rekel angel in pokazal v kot, kjer je prej sedela draga mati, dokler je bila še živa, med rožami in slikami, od koder je prijazno pozdravljala moža in otro-ke, kjer je bila kakor blagodejni solnčni žarek srce in duša vse hiše, tam je se-dela tuja žena v dolgih svilenih oblač-ljih. Žalost je bila, žalost sama. In vlada-la je tu mogočna gospodarica. Bila je

mati na mestu rajnice. Vroča solza ji je zdrknila z lica v naročje in se izpremenila v biser. Svetil se je v vseh sedmerih mavričnih barvah. Angel ga je pobral in zaplavala sta z duhom v višave. Biser se je lesketal pred njima v sedemkratni svetlobi.

»Biser žalosti, zadnji, ki ga še ni bilo v vencu in ki bo pomnožil krasoto drugih. Poglej sijaj te mavrice, ki veže nebo in zemljo. Po njej plava naše hrepenenje za dragimi, ki jih smrt odtrga od nas. In v temni noči zro naše oči za njimi v neskončno popolnost. Glej, biser žalosti, v njem leže peroti duha, ki nas ponese v nedosegljive višave.«

Slavo Štine:

Pajak

Komaj opažen,
pajak sovražen,
v kotu nevidne
mreže si tke.

Pazi se, muha,
ti debeluha —
nitke so drobne,
toda močnej!

Res je umetnik,
a če ujetnik
se mu vlovi —
izpije mu kri ...

Zemeljska skorja se debeli

Znano je, da se zemeljska skorja vsako leto zdebela za 3 milimetre. Če sklepamo, da se zdebela vsako leto enako, lahko izračunamo, da je zemeljska skorja, ki je danes debela okoli 100 km, stara 33 milijonov let.

Vestnost

Mladi Marko je zelo vesten in natančen. Nekega dne je odkril kozarec mezge v shrambi in ga izpraznil. Na njem je bilo napisano: »Vkuhano 23. junija 1931«.

Marko pa je spodaj pripisal: »Izprazneno 1. novembra 1933«.

Zanimivosti

Največje mesto na svetu je še zmeraj London, ki ima nad 8 milijonov prebivalcev.

V Rimu je 365 katoliških cerkva.

Največja zgradba na svetu je kitajski zid, ki je dolg 3300 kilometrov.

Največja cerkev na svetu je bazilika sv. Petra v Rimu.

Največji kip na svetu je kip Svobode v newyorški luki. Visok je 93 metrov.

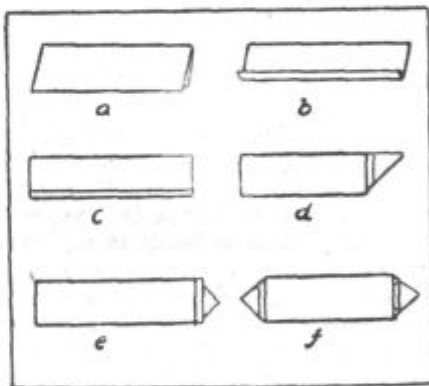
Največji kino na svetu je kino Roxi v New Yorku; prostora ima za 6000 gledalcev.

Največji zvon na svetu imajo v moskovskem Kremlju. Visok je skoraj osem metrov, njegov obseg pa znaša 20 metrov. Pod njim je prostora za 25 ljudi.

Za spretnne roke

Zavoji za semena

Za shranjevanje semen si naredimo posebne zavojčke, ki se dajo dobro zapreti, da se nam vsebina ne raztrese.

Pravokoten kos papirja pregibamo tako in po istem redu, kakor nam kažejo slike od a do f, iz katerih je dovolj jasno razvidno, kako je treba ravnati.

Take zavoje lahko porabimo tudi za shranjevanje raznih praškov in podobnega. Seveda je treba na vsak zavoaj natančno zapisati, kaj je v njem.

Posetnica

Anja Krčičnik

Kakšen poklic ima ta dama.

Kaj pišejo Jutroučki?

Dragi stric Matic! Čeprav sem še majhna, sem vendar sklenila, da Ti pišem in Ti povem, kako zelo rada imam »Mlado Jutro« in Tebe. Še rajši pa imam svojega očeta, ki tako srčno dobro skrbi zame in za moje sestrice, da nam ničesar ne manjka. Ko sem bila nekoč bolna in sva šla z očetom k zdravniku, me je vso pot nesel, ker nisem mogla več hoditi. Kadar potrebujem za šolo kak nov zvezek ali pa kako knjigo, mi jo oče takoj kupi. Kadar kam potuje, me skoraj zmerom vzame s seboj. Bila sem z očetom že v Beogradu in v Mariboru. Zato ga imam pa tudi jaz zelo, zelo rada in ga bom imela rada, dokler bom živa. V šoli bom pa vedno pridna, da bo tudi on zadovoljen z menoj. Lepo Te pozdravlja

Vera Tomšič, uč. II. razr. v Serdici,
Prekmurje.

Ce o mojem očetu še nič ne veste, Vam bom pa jaz kaj povedala. Moj oče je kmet in priden delavec. Star je že 63 let, a še zmerom močan in zdrav. Rada ga imam, ker mnogo trpi in dela za nas. Moj oče ima zelo dober spomin in nam večkrat pripoveduje kake dogodke iz svoje mladosti.

Marija Šumečnik, uč. IV. razreda
v Šmihelu nad Mozirjem

Moj oče so že veliko hudega preživel. Bili so na vojni in so se borili za naše lepo Jugoslavijo. Še zdaj so ponosni na to, ker so bili tam nekaj višjega. Lansko leto so hudo zboleli. Bali smo se, da ne bi umrli, niso že nič več govorili. K sreči je prišla o pravem času zdravniška pomoč. Polagoma so potem ozdraveli. Vedno skrbijo za nas in delajo od zore do mraka. So pošteni mož, kakor se spodobi za družinskega očeta. Pijanec niso in tudi ne strasten kadilec. Za vse na svetu ne dam svojega očeta.

Gostečnik Helena, učenka III. razreda
v Šmihelu nad Mozirjem

Dragi stric Matic! Prav vesela sem novega natečaja. Poprej sem Ti že enkrat pisala o svoji mamici, danes Ti pa napišem tudi o očku kaj. Moj oče je ze-

lo priden in pošten delavec. Zmerom skrbi za nas, da smo oblečeni in da imamo dovolj hrane. Tudi za šolske potrebe še rad skrbi. Ko se truden vrne iz daljnega gozda, kjer mora trdo delati, da si zasluži denarja, je vendar vesel, da je spet med nami, in se igra z nami. Vprašuje nas, ali se pridno učimo v šoli in ali nam kaj manjka. Časih nam pove kako igrivo ali kako povestico, časih nam pa tudi kaj zapoje. Čeprav ima vse polno skrbi in je truden od dela, nas čuva kakor svoj največji zaklad. Pri nas je dosti otrok, pa nas vse dostojno vzdržuje. Boga prosim, da bi naš dobri očka še toliko časa živel, da bomo vsi pri kruhu. Potem bomo pa mi skrbeli zanj. Dragi stric Matic, vidiš, tako skrbi moj ljubi očka za nas. Če imaš Ti še očeta, potem boš razumel, kako hvaležna sem mu za vso dobroto.

Marija Vldič, učenka slovenskega
razreda v Mozlju, srez Kočevje

Listnica uredništva

Križanko »Medved« so pravilno rešili: Leopold Pretnar, učenec IV. razr. v Kranju, Miran Hočevnar, dijak iz Novega mesta, Dragotin Kranjec, učenec II. d. razr. drž. real. gimn. v Studencih pri Mariboru, Marta Hedrih, dijakinja realne gimnazije v Mariboru, Slavica Kuhar, učenka I. razr. mešč. šole v Črni. Borut Repič, učenec II. d. razr. real. gimn. v Mariboru.

Učenci in učenske 3. in 4. razreda šole v Dobličah pri Črnomlju: Objavili bomo vse spise, ki ste nam jih poslali. Stric Matic je bil zelo vesel, da ste se v tolikem številu odzvali razpisu novega natečaja.

Učenske in učenci slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje: Vse spise bomo natisnili, ker so vsi prav dobri. V vsaki številki jih bo nekaj objavljenih.

Sancin Davorin, uč. IV. razr. v Smederevu in Blanka Rauner, dijakinja I. razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani: Stric Matic se Vama lepo zahvaljuje za poslano uganke. Na žalost jih ne bo mogel takoj objaviti, ker je s križankami in kvadrati obilno založen.

G. Th. Rotman:

Pustolovščine Jošija Sladkorčka in Petra Črnuškega

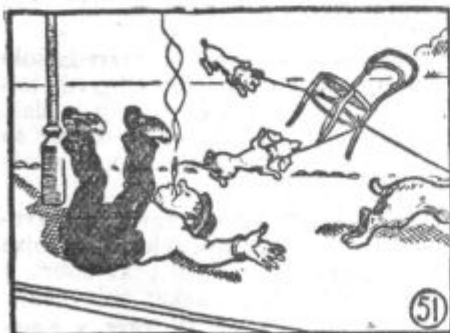
(Prevedel Vladimír Levstik)

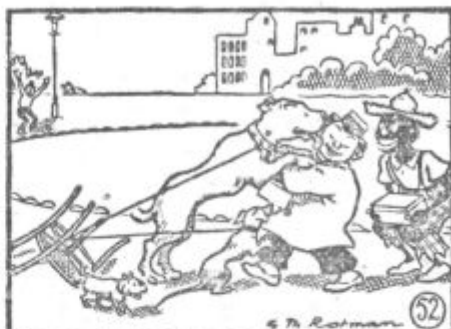
Joši in Peter sta brez psa in brez vozička hodila po kupčiji. A kako se je med tem godilo Hektorju? Nu, ta se je spet potepel, in kupčevalec s psi ga je ujel. Tako je ležal neko popoldne z dvema sotrpinihoma na hodniku privezan k stolu barantača, ki je bil zadremal.

Tudi Hektor je bil zaspan in je čemereno gledal okoli sebe. Prav nič se mu ni zdelo hudo, da ga je kupčevalec ujel; zdaj je vsaj upal, da dobi novega, dobrega gospodarja. A kaj je bilo to? Zastrigel je z uhlji. Ali nista tole Joši in Peter?

Hop! je poskočil in zdirjal proti njima, tako nenadoma, da je izpodmaknil barantaču stol in je ta telebnil po tleh. S stolom vred, na katerem sta še vedno visela mala tovariša je zdirjal k svojima prijateljskima. To je bilo svidenje! To je bilo bežkanja in lajanja!

Preden se je prodajalec zavedal, kaj se godi, je Hektor že skakal po Jošiju in Petru ter jima od veselja lizal obraz in roke. A barantač se je kmalu skobacal na noge in je pritekel kakor vihra, da bi ujel ubeglo žival. Joši je Hektorja hitro odvezal od stola.

Vsi trije so vzeli podplate pod pazduho. Pa saj si lahko mislite, da jih je prodajalec kmalu dohitel! Joši je z grozo začutil, kako ga je njegova velika, kosmata roka zgrabila za ovratnik. Pomagajte! Pomagajte! je vokal siromaček...

Ko je Hektor začul ta klico, ga je ves strah minil. Po bliskovo se je obrnil in z divjim lajanjem skočil v prodajalca, ki jo je svedea kriče popihal. Z marekatarim psom je že imel opravka, take besnoti pa še ni pomnil. Kar cele kose mu je trgal Hektor iz hlači.